

Κυριακή 9 Αύγουςτου.

(Θ' Ματθαίου)

Κυριακή μετά τή Μεταμόρφωση.

(Μτθ. 14, 22 – 34).

«Κύριε, σῶσόν με» (Μτθ.. 14, 30).

Μετά από τό έντυπωσιακό θαῦμα τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν πέντε ἄρτων καί τῶν δύο ψαριῶν ἕνα ἀκόμη πιό έντυπωσιακό περιστατικό περίμενε τούς μαθητές τοῦ Κυρίου. Ὅπως ἀκούσαμε στή σημερινή εὐαγγελική περικοπή, οἱ τρομοκρατημένοι ἀπό τή θαλασσοταραχή μαθητές βλέπουν μέσα στή νύχτα τό Διδάσκαλό τους νά περπατάει ἐπάνω στή μανιασμένη θάλασσα, γιά νά ἔλθει κοντά τους. Φρίκη καί τρόμος καταλαμβάνει τήν ὑπαρξή τους μπροστά στό ἀπόκοσμο θέαμα

αυτό. Αυτό που βλέπουν τά μάτια τους δέν τό αποδέχεται ή σκέψη τους. Τό μυαλό τους απορρίπτει τά δεδομένα που τοῦ ἔρχονται από τήν ὄραση, διότι αντιβαίνουν στή φυσική πραγματικότητα.

Καθώς βιώνουν τήν ὑπέρβαση κάθε καθιερωμένης νομοτέλειας από τό Χριστό, ζητοῦν νά ἐπιβεβαιώσουν τήν ταυτότητά Του. Ὁ Πέτρος, ὡς πιό θαρραλέος καί αὐθόρμητος από τούς ἄλλους, ζητάει κι ἐκεῖνος νά περπατήσει πάνω στά κύματα, γιά νά πιστέψουν ὅλοι πώς αὐτός που βλέπουν εἶναι ὁ Χριστός. Ὁ Κύριος τόν ἀξιώνει νά βιώσει αὐτό τό θαῦμα. Τή στιγμή, ὅμως, που ὁ Πέτρος λησμονεῖ τή θεϊκή δύναμη καί ξεχνάει τό Θεό, προσέχοντας τήν καταιγίδα γύρω του, ἀρχίζει νά καταποντίζεται. Ἐκείνη τήν ὕστατη στιγμή τῆς ἀπώλειας ξαναεπικεντρώνεται στό Θεό του καί φωνάζει τό «Κύριε, σῶσόν με», γιά νά λάβει από τόν Ἰησοῦ τήν εὐλογία καί τή σωτηρία.

Στή θέση τοῦ Πέτρου βρίσκεται πολλές φορές κάθε ἄνθρωπος καί κάθε πιστός. Ἡ ζωὴ μοιάζει ἄπειρες φορές μέ φουρτουνιασμένη θάλασσα. Ἡ νύχτα τῆς θεϊκῆς ἀπουσίας κυκλώνει τόν ἄνθρωπο πού ἀνεβαίνει στό πλοῖο τῆς ζωῆς του χωρίς τόν Κύριο. Εἶναι μεγάλη αὐταπάτη νά θεωρεῖ κάποιος ὅτι μπορεῖ νά διατρέξει τή φουρτουνιασμένη νύχτα μέ ἀσφάλεια ,ἐάν δέν ἔχει κυβερνήτη στό πλοῖο τῆς ζωῆς του τό Λυτρωτή. Εἶναι ἐπίσης μεγάλος πειρασμός νά ζητοῦμε ἀπό τό Χριστό νά ἐπιβεβαιώσει τήν παρουσία Του στή ζωὴ μας, ὅταν ἐμεῖς εἴμαστε ἔτοιμοι νά Τόν ξεχάσουμε.

Αὐτό ἔπαθε ὁ Πέτρος. Ἐνῶ ζήτησε τό Χριστό καί τόν κέρδισε, στή συνέχεια στράφηκε πρός τόν ἄνεμο. Ἐνῶ εἶχε μπροστά του τόν Κύριο καί ἀπολάμβανε τό θαῦμα, λησμόνησε Αὐτόν πού εἶχε μπροστά του καί ἀποπροσανατολίστηκε ἀπό αὐτά πού γίνονταν γύρω του. Ἐνῶ βίωνε τήν ὑπέρβαση τῆς

λογικῆς καί ζοῦσε τό θρυμματισμό της, ἐκεῖνος τήν ἀνέστησε καί τήν ἔβαλε κυβερνήτη στή σκέψη του. Ὄταν ἡ τρικυμία τόν φόβισε περισσότερο ἀπό τό Θεό, τόν κέρδισε ἡ τρικυμία. Ὄταν ἔδιωξε τό Χριστό ἀπό τό κέντρο τῆς ὑπαρξῆς του, ἡ ὑπαρξή του ἄρχισε νά χάνεται στό σκοτεινό βυθό τῆς θεϊκῆς ἀπουσίας.

Ὁ ἄνθρωπος χωρίς τό Χριστό αὐτοκαταδικάζεται νά δοκιμάσει τό πικρό καί ἀλμυρό νερό τῆς ἀνυπακοῆς, τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου. Χωρίς τόν Ἰησοῦ ἡ ψυχὴ σπαρταράει ἀπό τήν ἀγωνία γιά τό καθετί. Ἡ ζωὴ μοιάζει σάν πορεία χωρίς πυξίδα. Ἡ καθημερινότητα φέρνει τό ἓνα ἄγχος πάνω στό ἄλλο, τή μία ἀποτυχία πάνω στήν ἄλλη, τήν ἀπογοήτευση καί τή θλίψη. Μία ἀπόγνωση καταλαμβάνει τήν καρδιά, ὅταν στόν ὀρίζοντα δέ φαίνεται ὁ Ἰησοῦς. Χωρίς τήν παρηγοριά καί τό φῶς τοῦ Χριστοῦ ὁ

ἄνθρωπος μένει βυθισμένος στά δάκρυα καί στή θλίψη τῶν ἀμέτρητων λαθῶν του.

Ἔρχεται, ὅμως, ὁ Πέτρος μέ μία σωτήρια κραυγή νά μᾶς θυμίσει τό σωστό. Τή στιγμή τοῦ καταποντισμοῦ ξαναστρέφεται στό Χριστό καί φωνάζει τό «Κύριε, σῶσόν με». Αὐτή ἡ κραυγή τοῦ Πέτρου γίνεται προσευχή καί αἶτημα ὅλων τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Κάθε πιστός πού βιώνει τόν καταποντισμό ἀπό τήν ἁμαρτία κραυγάζει μέ ἀγωνία, ἐλπίδα καί προσμονή τό «Κύριε, σῶσόν με». Τοῦτος ὁ λόγος γίνεται μονολόγιστη προσευχή, τό «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με», πού ἐπαναλαμβάνεται σάν τήν ἀναπνοή. Ἀμέτρητες φορές αὐτή ἡ εὐχή σώζει τόν πιστό ἀπό τά κύματα τῶν πειρασμῶν καί ἀπό τό σκοτάδι τῶν πτώσεων.

Ὅταν ἀντιμετωπίζουμε ἄγνωστα καί ἀναπάντεχα δεδομένα στήν καθημερινότητά μας, δέ χρειάζεται νά πανικοβαλλόμαστε. Ὁ πανικός καί ὁ φόβος δέν εἶναι καλοί σύμβου-

λοι τῆς σκέψης. Τή στιγμή πού ἔρχεται ἕνα κτύπημα νά ξέρουμε πώς μέσα στό σκοτάδι τῆς ἀπόγνωσης στέκεται ὁ Χριστός καί μᾶς παρακολουθεῖ. Περιμένει νά Τόν φωνάξουμε. Ὅταν ζητήσουμε τή βοήθειά Του, ὅταν κραυγάσουμε μέ συναίσθηση καί πίστη τό «Κύριε, σῶσόν με», θά μᾶς τραβήξει ἀπό τό βυθό τῆς ἀγωνίας, θά μᾶς γλυκάνει μέ τή θεϊκή Του παρηγοριά, θά μᾶς φωτίσει μέ τήν ἀπέραντη σοφία Του καί θά μᾶς ὀδηγήσει στό ἀσφαλισμένο καράβι τῆς Ἐκκλησίας. Μόνον ἐάν διαπλεύσουμε τή ζωή μας μέσα σ' αὐτό τό εὐλογημένο καράβι τῆς Ἐκκλησίας, θά φτάσουμε μέ ἀσφάλεια στό ἀπάνεμο καί χαρούμενο λιμάνι τῆς σωτηρίας μας. Ἀμήν.